

Последња два дана обележила су три догађаја: објављивање списка судија изабраних на судијске функције, отварање граница такозваног „шенгенског простора“ за грађане Србије и подношење захтева за кандидатуру за чланство у Европској унији.

Сва три догађаја су несумњиво значајни за грађане Србије, али избор судија ми се некако чини важнији од других, јер у иностранство смо и досад могли ићи ако смо имали новца, али када човек доспе на суд, неретко му се живот мења из корена, а за то нису кључни закони, већ људи који би требали да их спроводе „ни по бабу ни по стричевима“.

Нико није очекивао да ће у најновијој реформи правосуђа сви бити задовољни али количина примедби углавном веома смислених, и од људи са неспорним угледом у правној струци би требала да забрину чланове Високог савета судства, наравно ако их је уопште брига за струку и углед који би требао да даје лиценцу неком да суди и пресуђује.

Највеће изненађење у јавности је изазвала вест да је један од судија који нису изабрани и актуелна председница Друштва судија Србије Драгана Бољевић. Не познајем судију Бољевић ништа боље од било ког грађанина Србије који гледа телевизију, али ово што се десило, личи ми на неки лични обрачун. Поготово кад човек прочита изјаве које су председница ВСС и Касационог суда Ната Месаровић и судија Бољевић дале Пресу.

Наиме, судија Месаровић је на питање сарадника Преса како је могуће да госпођа Бољевић није изабрана одговорила: „Зна она зашто није... (парафраза)“, а судија Бољевић чувши разлог одговара да је од судије Месаровић „толико стручнија да би је могла појести...“. Оно што мене занима, своди се на једно питање: *Да ли су људи који комуницирају на овом нивоу достојни да суде било коме?*

Слажем се да су у питању живи људи који имају своје успоне и падове, који знају бити

испровоцирани, који одједном остају без посла вољом неког моћника, али имају ли судије право да се понашају као примадоне, будући да имају моћ да деле правду и одлучују о људским судбинама.

Избор или неизбор неког судије се не може објаснити речима: „зна она“! То је бахатост и безобразлук и захтева реакцију, ако не оних који су Нату Месаровић муњевито лансирани у правосудне висине (и не само њу, него и сина кога је изабрала у Виши суд у Београду), а оно сигурно оне јавности која се не плаши да ће од размишљања добити фрактуру мозга. Јер, ако је неки судија проглашен недостојним *аутоматски су сумњиве и све пресуде које је тај судија донео!*

Како може неко ко је *недостојан* доносити праведне и поштене пресуде? Не може се бити мало недостојан. Или имаш интегритет или га немаш. Ако је држава хтела да приступи пуној реформи судства, онда је морала да преиспита све пресуде недостојних судија, објави због чега су недостојни и против таквих покренути поступак, пред судом части или редовним судом свеједно.

Када нека пиљарица на пијаци закида на кантару, сасвим је у реду упозорити познанике да не пазаре код ње, а када налетимо на *недостојног* судију, у његово поштење не треба да сумњамо, јер је ваљда био

ојан

дост

све док га ВСС није обележио. До тада, сумњичење неког таквог изазвало би реакцију тужилаштва (видети изрицање првостепене пресуде Урошу Мишићу). Тада се дигла кука и мотика да штити част судије кога су пријатељи окривљеног осумњичили да је склон корупцији и тако му увредили част и нарушили углед који је неопходан за обављање судијских радних задатака.

С друге стране, судија Бољевић је дужна да јавности објасни на основу чега је председницу највише судске инстанце у земљи, која ће довршавати најкомплексније судске поступке, оптужила за нестручност. Нарочито због тога што је судија Месаровић Ната пресудила у „процесу века“, процесу који је наставила, пошто је претходни судија одустао из недовољно образложених разлога. Процесу који је довршила речима: „Добили смо пресуду...“, што је изазвало питања типа: “Од кога смо је добили?”

Дакле, евентуална нестручност судије Месаровић или недостојност судије Бољевић није њихова приватна ствар, и јавност има право да о томе буде обавештена.